

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

og jeg må erkende, at megen klarhed over, hvordan regeringen og socialdemokratiet stiller sig til de konkrete spørgsmål, jeg har rejst, har jeg ikke fået.

Jeg takker for al den venlighed, der er udtalt både af den højtærede udenrigsminister og af socialdemokratiets ærede ordfører, men jeg ville sætte pris på, om man positivt ville tage standpunkt til de problemer, jeg har rejst. Den højtærede udenrigsminister — og iøvrigt også det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. — har begrundet deres nye standpunkt til spørgsmålet om Tyskland og til spørgsmålet om baser med, at forholdene jo har forandret sig, og det er naturligvis rigtigt. Men i spørgsmålet om Tyskland forelå der, på det tidspunkt, da Danmark gav tilslutning til Atlantpagten, en afgjort positiv erklæring fra rigsdag og regering, der gik ud på, at man aldrig ville tillade, at tysk ungdom igen blev soldater, eller at Vesttyskland fik mulighed for at deltage i oprustningen. Situationen siden den tid er ikke ny, udover at man nu mener, at Tyskland kan være en værdifuld partner i opbygningen af et vestmilitært forsvar. Men risikoen for, at Tyskland gennem sin oprustning, gennem sin uddannelse af soldater kan blive en fare for Europa, er i dag lige så stor, som den var i 1947, og jeg kan ikke forstå, at socialdemokratiet, med den stilling det tyske socialdemokrati indtager overfor oprustningen i Tyskland, kan være med til direkte at opfordre Vesttyskland til at ruste, hvad socialdemokratiet i sin tid som regeringsparti gjorde. Jeg har ikke sagt, at det tyske socialdemokrati var imod tysk militær, men jeg har sagt, at det tyske socialdemokrati vender sig imod, at man gennemtrumfer Vesttysklands oprustning, før det tyske folk er spurgt, og det standpunkt forekommer det mig at socialdemokratiet skulle give tilslutning og sammen med mig opfordre regeringen til tage sagen op indenfor Atlantpagtlandene, så at man ikke fra Atlantpagtlandenes side forcerer spørgsmålet om afgørelse med hensyn til Vesttysklands oprustning frem på en sådan måde, at det tyske folk ikke får adgang til at sige sin mening. Det er et altfor vigtigt problem i verdenspolitikken til, at det kan overlades til et lille knebent flertal i det Tyskland, som dog endnu er under en vis indflydelse fra vestmagterne, at træffe en

afgørelse, som kan have følger, der kan blive skæbnesvangre for os alle. Overfor det andet punkt, stationering af tropper, erklærer både det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og udenrigsministeren, at det er et spørgsmål, der ligger anderledes nu end i sin tid, da en tidligere udenrigsminister afgav en erklæring om, at Danmark ikke ville tillade denne stationering af tropper, og derfor har man skiftet standpunkt. Jeg kan ikke godkende denne betragtning.

Den diskussion, om det er base eller ikke base, tror jeg vi skal lade ligge. Det er kun spidsfindigheder. Udgangspunktet for den debat, der dengang rejstes, var, at man frygtede, at en stationering af fremmede tropper i Danmark fra anden side ville kunne opfattes som en udfordring, og at man derfor for at undgå at skærpe modsætningerne mellem magtgrupperne skulle undlade denne foranstaltning. Det samme grundlag foreligger i dag. Ingen vil mene, at det at stationere fremmede tropper i Danmark skulle være et led i en forsoningspolitik. Militært set anser jeg det for at være af ringe betydning, om der findes 5 000 amerikanere og nogle flyvemaskiner her i landet, men jeg føler mig aldeles overbevist om, at det, at man stationerer fremmede tropper i Danmark, vil vanskeliggøre forhandlingerne, som vi alle må tilstræbe og ønske, med øststaterne, og det vil øge øststaternes mistillid overfor Atlantpagten og overfor Danmark, hvad vi bør gøre alt, hvad vi formår, for at undgå. Vi har kun een interesse: i dette spørgsmål at stille os på en sådan måde, at det ikke giver anledning fra nogen side til den mistanke overfor Danmark, at vi ikke ved enhver handling gør, hvad vi formår, for at mildne modsætningerne mellem øst og vest, for at søge at finde et forhandlingsgrundlag, for at bidrage til en politik, der kan bringe afspænding i verden. Det er af disse grunde, jeg er imod, at man nu tager et andet standpunkt til spørgsmålet om baser og stationering af fremmede tropper, end man tog i sin tid, da der var afgivet bindende erklæring, som ikke blev tidsbestemt, men var udtryk for en politik, som regeringen og socialdemokratiet nu er ved at forlade.

Hvad angår ministerens fremstilling af forhandlingerne i London med den amerikanske udenrigsminister, skal jeg ikke fordybe mig mere i det anliggende. Men jeg har ved